

«Det ligger et stort behov i folk å få ros og anerkjennelse.
Dessverre ligger det ikke fundamentalt i folk å gi ros»

Kjække gutter: Her er guttene 14 år gamle. Fra venstre ser vi Rolf, Sofus og Arvid. (Foto: Privat)

Arvid trekker litt på smilebåndet og tenker seg om.

- ... jeg var nok den som ble oppfattet som minstemann. Jeg var født sist, og det ble på en måte slik at det var definert at jeg var yngst. Det kan godt hende at dette var en følelse jeg hadde, men jeg tror at både Rolf og Sofus også følte det litt slik.

- Var du underlegen på noe vis?
- Nei, ikke direkte. Vi stod hverandre veldig nær, og vi har alltid vært en ressurs for hverandre.

ETTER UNGDOMSSKOLEN skulle guttene finne hver sine veier. Det vil si Arvid og Rolf valgte det som den gang het Yrkesskolen, mens Sofus valgte Gymnasen. - Frem til vi var 13-14 år bodde vi alle tre på samme rom. Etter en liten ombygging fikk vi et rom ekstra, og da ble det slik at jeg og Rolf bodde sammen, mens Sofus fikk rom alene. Det førte nok til at jeg tilbragte mer tid sammen med Rolf enn med Sofus, sier Arvid og fortsetter uten å trekke pusten.

- ... uten at det på noen måte lå noe favorisering av noe slag i det. Vi var veldig samkjørte, men etter ungdomsskolen ble det slik at vi utviklet oss i forskjellige retninger.

UTDANNINGSMESSIG ER det en solid CV Arvid Urke kan skilte med. Han har utdannelse innenfor fire fagområder. Han er ingeniør fra Trondheim

Ingeniørhøgskole, radiograf fra Radiografskolen i Tromsø, diplom markedsøkonom fra Norges Markedsøkonom fra Høgskolen i Narvik.

Hva får en mann til å orke å ta fatt på fire forskjellige utdannelser?

Svaret ligger nok i nysgjerrighet.

- Jeg er søkende og nysgjerrig av natur. Etter å ha fullført elektronikkutdannelsen ved Yrkesskolen, fant jeg ut at jeg skulle ta teknikerutdanning ved Narvik Tekniske fagskole. I 1977 var jeg, etter tre års utdanning, offentlig godkjent radiograf, og kunne da begynne som radiograf på røntgenavdelingen på sykehus.

Jeg valgte imidlertid å ta ett års påbygging til ingeniørutdanning i Trondheim. Det var det jeg trengte for å bli elektronikingeniør. Jeg følte ikke at jeg var helt klar for å begynne å jobbe, og jeg visste ikke helt hva jeg skulle bli. Derfor søkte jeg meg inn på medisinstudiet i Tromsø. Planen var da å bli lege. Jeg fikk plass, men takket nei. I ettertid har jeg sett på det som en tabbe, men der og da tror jeg nok motet sviktet. Jeg var 26 år og følte meg nok ikke klar for seks harde studieår.

Det endte i stedet med at Arvid fikk jobb som radiograf ved Aker Sykehus i Oslo. En jobb han trivdes veldig godt i. Etter tre år ble det til at han begynte i Saba Medical som fagkonsulent. Jobben gikk ut på å selge elektromedisinsk utstyr, samt lære opp leger og fysioterapeu-

ter i bruk av dette utstyret.

- Jeg fikk da det som egentlig var drømmejobben min, der jeg fikk bruk for det meste av det jeg hadde lært. Jeg trivdes godt, og fikk spille på hele mitt register.

Samtidig som han jobbet som radiograf, studerte han deltid ved Norges Markedshøgskole. Etter fire og et halvt år var han diplom markedsøkonom. I mellomtiden jobbet han også to år ved Diakonhjemmet sykehus i Oslo.

Arvids innsats ble lagt merke til, og han ble headhunnet til en stilling som markedsjef i Norsk Biotec i Sandnes. Dette var i 1985, og han skulle få 500.000 kroner i året. En gigantlønn på den tiden. Arvid takket pent nei.

- Hva tenkte du på?

- Det åpnet seg en mulighet på VINN i Narvik. De trengte en person til å jobbe som bedriftsrådgiver i markedsføring. For meg var dette perfekt. Det passet inn i mine fremtidsplaner, og det endte med at jeg pakket sakene mine og kom tilbake til Narvik. Endelig skulle jeg få mulighet til å gjennomføre en av mine visjoner, nemlig å være med og utvikle nordnorsk næringsliv. Jeg hadde lenge gått svanger med en idé om en etablererskole i Nord-Norge. For å gjennomføre 14 etablererskoler, trengte VINN 2,7 millioner kroner i kapital. Etter et møte med landsdelsutvalget og næringsdepartementet under Teknologidagene i 1986 fikk jeg overbevist dem, og vi fikk 2,2 millioner i støtte.

Den siste halvmillionen fikk vi fra de tre nordligste fylkeskommunene. Jeg ansatte Knut Ravio som prosjektmedarbeider, og i løpet av to år gjennomførte VINN 14 etablererskoler. Etter det søkte vi om 7,8 millioner til å videreføre prosjektet. Da de pengene var i boks, trakk jeg meg ut av prosjektet "Etablererskolen i Nord-Norge". I dag er jeg stolt over å se at dette var forløperen til Etablerertelefonen, som senere ble Narviktelefonen.

VISJON NUMMER to for Arvid Urke var å starte en serviceskole, der han skulle kurse ansatte i forskjellige bedrifter og i offentlig sektor innen service.

- Dette fikk jeg ganske fort opp og stå, og jeg gjennomførte en rekke kurs. Blant annet hadde jeg alle 1700 ansatte i Narvik kommune på kurs. En visjon i visjonen var å få jobbe med serviceorganisasjonen rundt OL på Lillehammer. Under videreutdanning i Bergen møtte jeg en foreleser som var sentral i Norsk Hotell- og restauranterforbund. Han hadde kontakter i OL-komiteen, og for å gjøre en lang historie kort, så endte det med at jeg fikk ansvar for servicemodulen knyttet til "Serviceringen rundt OL" på Lillehammer. Det var fantastisk spennende. Blant annet hadde jeg et TV-team fra NRK som fulgte meg i tre dager. Det ble et halvtimes program på NRK. Dette prosjektet var en drøm som gikk i oppfyllelse for meg, sier Arvid, med stolthet i stemmen.

Hele familien: Katinka, mamma Unni, Kai Sølve, Camilla og pappa Arvid.

Habil svømmer: Arvid Urke er en lidenskapelig svømmer, og han starter sesongen når temperaturen i havet er over 10 grader celsius. - Jeg svømmer i havet så ofte jeg kan, og normalt holder jeg på frem til 15. september, men i år måtte jeg avslutte den 27. august på grunn av været, sier Arvid. (Foto: Privat)

Etter flere år på VINN, åpnet muligheten seg for en jobb på Høgskolen i Narvik. Arvid valgte nok en gang å forlate en særdeles godt betalt jobb til fordel for en annen.

- Jeg så muligheten i å få en litt mer ordnet arbeidstid og mindre reising.

Dermed ble han 1. konsulent i studieadministrasjonen, med stillingsbeskrivelsen markedskoordinator, som påheng. For Arvid er dette en jobb han stortrives i. Høgskolen er for ham som et eget samfunn.

- Ja, vi er som en liten landsby med 1500 "innbyggere". Høgskolen i Narvik har et unikt produkt å tilby. Ingen andre høgskoler eller universiteter kan tilby de fasilitetene vi har. Skolen, Fagernesfjellet, friluftsliv, skikjøring, fritidsaktiviteter som treningssenter, klatring, paintball og en rekke andre ting gjør skolen unik.

Høgskolen er også en viktig brikke i Narviksamfunnet. Det som er gledelig er at Narvik Næringsforum med Sverre Mogstad i spissen har gjort en veldig god jobb for å synliggjøre Høgskolen og de mulighetene som følger i kjølvannet av en slik skole for næringslivet, lokalt og regionalt.

- Det er tydelig at du er markedskoordinator på Høgskolen...
- Ja, det kan du godt si, sier Arvid og ler.

- ... men jeg mener det helt oppriktig. Da jeg kom til Høgskolen i 1996, var det positivt å oppleve hvor høy kompetanse

det var der oppe. Det var også tankevekkende å se at denne kompetansen ikke ble brukt godt nok utenfor skolen, slik som jeg var vant til på VINN.

- Men HIN har vel også et ansvar?

- Ja, uten tvil. HIN må tenke næring og forstå sin rolle i samfunnet, spesielt i den situasjonen Nord-Norge er inne i nå. Jeg vil benytte anledningen til å gi honnør til Olav Soleng. Han har vært en veldig viktig bidragsyter og en viktig brikke for å beholde en selvstendig høgskole i Narvik, og ikke minst for det flotte høgskolebygget vi har i dag.

DE SOM KJENNER Arvid Urke, og det er mange, vet at det ofte vanker rosende ord når man møter den sprudlende og til tider "hyperpositive" gladgutten. Han innrømmer at han gjerne gir mye ros.

- Jeg prøver å leve etter bestemors lov, sier han og tar ordet igjen før jeg får sjansen til å spørre hva han mener med det.

- Bestemors lov er som følger: "Man skal ta folk på fersk gjerning i å gjøre noe riktig".

Den lille, men dog så medmenneskelige læresetningen fremføres med andektig stemme.

- ... du vet Jørn, at en bestemor ser det beste i oss og våre handlinger. Hun overdramatiserer ikke våre feil. Derfor blir hun prototypen på en menneskeutvikler, sier han filosofisk før han fortsetter;

- Det ligger et stort behov i folk å få

«Et godt ekteskap består av nitti prosent harmoni og ti prosent konflikt og spenning. Min erfaring er at det er en perfekt balanse»

ros og anerkjennelse. Dessverre ligger det ikke fundamentalt i folk å gi ros.

- Men det gjelder ikke deg...

- Jeg gir mye ros og gode tilbakemeldinger, jeg innrømmer det, men det jeg sier, mener jeg oppriktig. Den som roser må mene det han sier helt ærlig, hvis ikke blir det patetisk. Mennesker som ikke kjenner meg kan nok oppleve meg som overfladisk, men det er absolutt ikke tilfelle. De som kjenner meg godt vet at det ikke stemmer. Risikoen jeg løper med min væremåte er at folk lurer på motivet mitt for å være hyggelig og for å gi ros. Det er en risiko jeg velger å ta, ettersom jeg selv med handa på hjertet kan si at jeg oppriktig mener det jeg sier.

- Går det an å gi for mye ros?

- Ha-ha, ja det kan godt hende. Jeg har fått beskjed om at jeg roser for mye, men det tar jeg ikke så tungt.

ARVID URKE TAR ofte mye plass der han oppholder seg, og det er han klar over selv. Med knallrød, eller knallgul skjorte og ditto slips, vises han i tereng- et. Han innrømmer at han liker å være synlig... på mange områder.

- Alle mennesker har et grunnleggende behov for å bli sett. Gjør man andre mennesker synlig, blir man synlig selv.

- Hva med de røde og gule skjortene. De er vel et bevisst valg for å bli litt ekstra synlig?

- Joda, jeg har valgt dem med fullt

overlegg. Jeg er både synlig og sårbar i min væremåte. Jeg stiller meg til hogg. Jeg er slik jeg er, og det aller viktigste for meg er å være medmenneske. Min trang til å prate med folk bunnar ut i nettopp dette. Jeg har en genuin interesse for mine medmennesker, og jeg eksponerer mye av mitt sosiale vesen i møte med mennesker. At jeg dermed blir oppfattet som en som er glad i å prate, får så være. Jeg prøver å by på meg selv. De som gjør det får ofte mye tilbake. Det er min erfaring. Dessuten er det slik at for meg er det absolutt mest behagelig å være med selv.

- Har du uvenner?

- Det kan godt hende. Det er ikke noe mål i seg selv å bli likt av alle mennesker, men det er et mål å bli respektert av alle mennesker.

- Har du tenkt på at det kan være vanskelig for mennesker å takle ros, spesielt i nærvær av andre?

- Ja, jeg er oppmerksom på det, men det hindrer meg absolutt ikke å trekke frem positive ting hos mennesker. Husk vi har en tendens til å tenke negativt. 75 prosent av tankene våre er negative eller begrensende. Frem til man fyller 18 år har et gjennomsnittsmenneske hørt ordet nei 150.000 ganger. Det er betenkelig og gir automatisk begrensninger. Det påvirker vårt tenkesett i negativ retning.

Mennesker må læres til å tenke positivt, og man må jobbe med eget selvbilde og selvtilit. Nitti prosent av alle men-